خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکار

نـــــاول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: خونکار

ليکوال: نصير احمد احمدي

کمپوز: ليکوال

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سرې منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو، لاس يې وروور، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سرې سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستورې منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سرې ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې وروور، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستې ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خو لې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، باڼه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستورې د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر يې وځړېد، زړه يې ولړزېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو، د سرې په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه وربول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې د ښې پښې بته (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچنۍ خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله...نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یوازې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅښېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونې (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونې نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود، سهارنۍ لمر ښه پرې ولګېد، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې څلیدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

_غوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې څېره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

_ولې خپه یې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تیر ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره یې د کاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_ما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تریو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وويل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ورولېږه، درک به يې مالوم شي.

ښځې وويل:

ـښه ده، زه به ورته ووايم.

نجلۍ د ونو په مينځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه يې وويل:

ـهغه خو لا تر اوسه ويده دی.

* * *

د غرمې سيورى ړنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کليوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې يې درلودې. پر غولي ليکي ليکي ګيلم (ټغر) هوار و، يوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ايښې وې.

نور غلي ول، يوازې په بر سر کې ناستو سپين ږيرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ يادوله، يوه شکايت درلود چې په درې شوا روزه کې يې يوولس پسونه مردار شول، بل ټک يوه ساري ناروغي بلله، ويل يې چې مړه پسونه بايد تر خاورو لاندې شي، خو دربېم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې يو سړی ودرېد، کليوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ويل يې چې ملک عطا الدين په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کليوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت يې وويل:

ـزړونه غټ ونيسئ، ملک صيب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله يې وسپارئ ! پيدا به شي.

.له دې سره يې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټې منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، ورې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوټه یې وویل:

ـکاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !

د سړي سر وخوځېد ، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچټیات مه وایه ! ! ! !

ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه !

ـووایه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـکاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ ! ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

_هو ! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامينځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شوا روزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

_پلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

_نه پوهېږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډور سړی و، مړه ږېره يې درلوده، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

_جانکو !

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

_ته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

_د باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی يا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړی ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهداني ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو وو، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یوائې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د دیوال پر وروستۍ پخخې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالي ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونو یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چټیاټ وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

_زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

_څه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

_خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړژګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کرښوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې يې له هغه ځايه ليرې کړ، شپېه وروسته کليوالو سلامت جسد راوپست، غاړه يې يوائې پر پوستکي بنده وه، په بنې اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټې او د هغې د مور کوکې خلاصي نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شپې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.

يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوائې دوو ـ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سرې يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته..

غوث الدين يوه شپېه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت.. غوټې دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په ځپولي ګاړګوتي ویښتو کې یې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو یې د اوښکو وچي لیکې ښکاریدلې...

غوث الدین د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، وروسته یې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کینه اوږه ولګاوه، په چیغو چیغو یې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې یې ژړل...

سړي ورو وویل:

ـغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونیو....

سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټینګ کړ:

ـبس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وویل:

ـمور ته دې ووایه چې ځان تیار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...

سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ور ننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لویه دریڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

ـجانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غتې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

_ته به له دې هيسته يواځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

_ته خونکار يې ! مورِ ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، ورېنداره يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

_چټياټ مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهدانې ويسته.

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که...))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته څوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټۍ وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پتري ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدیګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یو بل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:

ـزه به نور دلته او سم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لویشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:

ـ‎ثنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تریو شو ، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـبس که پلیتې !

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي یوه شېبه غلی و ، وروسته یې نجلۍ ته وکتل، ورو یې وویل:

ـمور دې پوه که، په دې ځلورو دېوالونو کې دوه تور سرې یوازې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وویل:

ـ خو ستا دواړه میرمنې هم یوازې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـزړه مه خوره ! ما خپل اوښې ته ویلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخیسته، ورو یې وویل:

ـغوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کیڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګینه درنه دروازه یې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی یې په سپږمو ننوت، کوټې دریځه نه درلوده، په مینځ کې یې یو پلاستیکي فرش ویړ (هوار) و.

سړی یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته یې وکتل، یوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې یې ځیرې خیرن پلاستېک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې وويل:

ـد برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـهيڅ، يوائې د ورو زوړ کندو ايښی دی.

سړي يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـغوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکې فرش ټول کړ، پر خټينو زينو وخته.

غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ خاه ته ور روان شو، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له ورې ورسې مرې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريځې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په يوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه ټُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ ايښودل شوي وو.

غوث الدين پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته يې وکتل، پر چت يو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چيلم ښکارېده، د چيلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدين کېناست، خو په پښو کې يې د ولاړېدو سيکه نه ليده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته يې ځادر هوار کړ، د لمانځه نيت يې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور يې چوله کړ، لاندې يې وکتل، ورېندارې يې د يوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چيغو چيغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو ، کوټې ته ور ننوت، ورېندار یې په منډه د باندي ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

ـنه وي !

ځوان تر خپلي زرینې خولۍ لاندي ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

ـله موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردۍ موټروانې ده، نن راغلم !

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېیښود ، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و ، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

ـتروري ! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـد قیامت نښې دي، ماته خو داسي ابسې چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

ـخدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي یم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

ـوشرمېږه ! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"ـچوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.

ځوان سره ساه واخیسته، ورو یې وویل:

ـزما هم زړه ته نه لویږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

ـحمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی ، سبا به سره وینو.

ـمړی (ډوډی) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدین په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپین لوګي نیولې وه...ده د راډیو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، لیرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سایکل غږ یې واورېد، وره ته ورغی، لاندې یې وکتل، حمید و، پر تورو څڼو پرته زرینه خولۍ یې لمر ته برېښېدله...حمید یوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدین پر زینو کښته شو، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښې یې پریمینځل، یوې تورې خیرنې پیشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدین باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې یې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتیا وه، یو دم ټیم وټنګېد، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه یو سیل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدین کیڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدین ورغی، د دېوال سیورې ته په هوار شوي زاړه لیمخي کېناست، پر منې یې غاښونه ولګول، په ډکه خوله یې وویل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لینده کې ګیټۍ کېښوده، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابر نه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور تيتې شوې، ښاخو نه وخوځېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ــد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ــد مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوتۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ــحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ــحميد زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

ـ ستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي!

ښځې اور واخیست:

ـ دا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـ له دې هیسته به زما وي.

ښځې یو دم وژړل:

ـ ګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

ـ غوټۍ لورې! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که!

نجلۍ په رېږدېدلي غږ وویل:

ـ خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ منم! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

سړي وویل:

ـ مور دې پوه که! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران! پر اوږو دې یې نه راسپروي.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته وا چول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تا ته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله ، تر چوترې يې لاندي وغورځوله.

پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پيشو ژبه ورته راويسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یوا ځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې ټُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـ خوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـ خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـ د کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بېړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمړی (ډوډی) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتاته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لرې دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندې په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅي کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سړي ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....

غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد ، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:

ـ غوټې لورې ! بيګا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولی، يو جارو پرې تېره که !

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود ، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوث الدين پراخورکېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په تګ کې يې وويل:

ـ کاکا ! لږ ماتل شه !

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو ، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.

يو سونګی يې واورېد ، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری يې مازې په غاړه کې بند و ، له هر ګام سره به يې پيچلي اوږده ويښته له ملا جلا شول...نجلۍ په يوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې..د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

ـته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

ـدا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده !

سړي بټۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ـستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ـ زموږ له کوره لاړ شه !

سړی ځړیدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

ـدا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه !

سړی غلی و.

نجلۍ وویل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سړه ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدین ورغی، لاسي بټۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو یې وویل:

ـبیګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې یې کرکه پرته وه.په کاوږ یې وویل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدین څه ونه ویل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، یو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چیلم د برج په لاندنۍ زینه کې رنګ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته یې وکتل، په سړه سینه یې وویل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونیو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سړي تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه!

ـما پرېږده!

غوث الدین ورو وویل:

ـته هم هسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دریم څخه هم د دېګ د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګېلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګېلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وويل:

ـد غوا زويه!

ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کښناست، چاينکه يې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله..

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

ـد څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

ـګوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

ـ حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه!

ـنه!

ښځې وويل:

ـته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لاړې باد شوې!!

ـزه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

ـپه تا خو دې يې بلا وګرځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ـوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !

ـووځه ! ! !

حمید سړی پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولۍ له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشي ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ـلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين ورو روان شو ، له خاورو يې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې يې درد کاوه، لاړې يې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کينې ځنګانه سترګې يې سوې وکړ، پاېڅه يې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته يې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوټې ووت، په چوتره يې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپين ږيري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لويې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نيم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او مڼې تللې، پيسې به يې اخيستې، خرکارانو به تازه مېوه په کليو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداریې او وربرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تږخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اوږد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډیو چالانه وه، غوږې بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.

نجلۍ د څا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...

غوث الدین په زوږه وویل:

ـ څه ټکه را پرېوته؟!

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سرې تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!

ـ څه شوي؟!

نجلۍ کوکه کړه!

ـ مور مې!

ـ مور دې چېرې ده؟

نجلۍ څاه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببېلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سړي چيغه کړه !

_جانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو ځپلی وېستې، د ببېلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

_پايڅۀ دې ! !

غوث الدين پښو ته وکتل، څراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکی څاڅکی وينه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

_ بتۍ !

غوث الدين پر ببېلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټې پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سړي ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !

ـولې؟ولې دې مورکۍ ووژله؟ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښې لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کیڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

ـستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سړې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلې وېښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـته خونکار یې؟

غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

ـنه ! !

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست !

ـ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

ـتوبه خدایه، توبه !

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولې ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکې چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين يوې خواته غلى ولاړو، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدين ځراغ ته لاس کړ، ورو روان شو، پر زينو وخوت، يوه بوډا چيغه کړه!

ـمه يې پرېږدئ!

ځوانانو منډه ور واخيسته، غوث الدين کوټې ته ننوت، دروازه يې ځنځير کړه، درب شو، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګررر شو، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونيوله.

غوث الدين د کلاشينکوف نلۍ ټيټه کړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته!

ـووځی! د غوا زامنو.

کليوالو منډه واخيسته، يو په زينو کې ولوېد، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدين په پورتنۍ زينه کې ودرېد، د څو لاسي بټيو رڼا پرې ولوېده.

يوه بوډا په غريو کې وويل:

ـخدای دې ښه ورځ نه دروينې!

بل کليوال چيغه کړه!

ـته خونکار يې!

غوث الدين وويل:

ـما دا کار نه دی کړی! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـدرواغ مه وايه! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې ځاه ته اچولې ده.

يوه په عمر پوخ کليوال چيغه کړه!

ـته ځناور يې!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریځې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښویاوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ توټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یو ځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتي ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې خته وموښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

ـ د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بیړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ـ ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:

ـموږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه !

ـته درواغ وايي ! د غوټې پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه !

ـڅه چټياټ وايي ! !

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

ـبې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

ښځې په سونګېدا کې وويل:

ـد غوټې په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدين په خبره کې ورولوېد:

ـمه يې راباندې وژنه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وویل:

ــهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته يې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ يې وويل:

ــد خدای روی ومنه ! له دې ځايه لاړ شه !

سړي نيغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ــوينې به تويې شي !

سړي وويل:

ــزه له چا څخه نه ډاريږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي !

ښځې وژړل:

ــد کليوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، مورې ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې يو.

سړي يوه شيبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

ــسمه ده، خو په غوږ*ي* پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ــچېرته ځې؟

ــنه پوهيږم !

غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پخځې واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماماګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشيني ول..ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوجلې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ابښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ـغواړم چې يو څه درته ووايم !

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل..

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـګوره لورې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـزه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل..

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

ـما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو ، ورو یې وویل:

ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه ، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله ، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم ، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی ، تر دولسمه یې سبق ویلی ، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یو اځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه ، وروسته کېږ لورته ړنګه شوه ، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل ، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل ، هلته یو اځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لګېده ، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې ، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې ، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول ، مورچې له ختو جوړې وې ، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه ، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې ، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټېټېږي شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس- دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولې وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نری څوکه به يې پر وليو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور ثُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و ، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو ، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و ، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود ، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکری يې د ککرۍ پر جړو وينښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ـڅنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته

حميد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حمید سوړ اسویلی وېست ، خبره یې پسې وغځوله:

ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورو یې وویل:

ـبده یې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نړور پیدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته یې خورزه یې، په بد حال دې نه شي لیدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حمید ورو ولاړ شو، څادر یې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته یې وکتل، و یې ویل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه یې ناسته !

حرکت یې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې یې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه یې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټې بله چاره نه لیده، کوژدې ته یې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، یوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد یوائې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول، د یوې ځوانې نجلۍ عزت یې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه یې د یوې یتیمې نجلۍ د سر سیوری ګاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد ، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ځاه څخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریزه راوړلې، د څاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانی یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمه کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړمونې (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و ، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچنی برګ سخوندر زورونه وهل، په ورېو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو ، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد ، هغه کېنې لورته کړه شوه ، دېګ یې له لاسه وښوېد ، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد ، ولاړ شو ، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو ، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و ، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود ، د تنور پر سر پرته تبغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ـ بوی خو یې خوږ دی !

غوټۍ وویل:

ـ یو دوه بځرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټېو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپېنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپېنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښي دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښېږي !

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه !

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه ! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي ، زما غیرت یې نه مني !

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښېږي! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيداى شي چې يو ګلالى کوچنى مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـجانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوى شو، چېرته لاړ شي، دى...

حميد په خبره کې ورولوېد، په خشکه يې وويل:

ـمونږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلى، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځاى دې مزدوري وکي!

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځاى پر ځاى ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې بېرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه!

ـحميد کاکا!

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبى کړ:

ـغوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چيغه يې کړه!

ـچېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې ووېشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

_تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوته يې وويل:

_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له ښښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټيدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس وروغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

_هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

_تښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:

ـخون یې زما په غاړه، مردار یې کړئ، مرګ یې د لیوني سپې غوندې روا دی.

یو ځوان کېناست، یو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وویل:

ـپخپله دی، ورته وګورئ! یو پل کوږ ایښود ل شوی.

یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـڅه ته ګورئ! ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

ځوانانو یو بل ته وکتل، بیا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نیالګیو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې ګام کېښود.

یو ځای ګڼ نیالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له ګڼو نیالګیو څخه یوې ګیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ـ درې ځایه یې په شګو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد ایښودل شوي ول، سړي منډه اخیستې وه.

یاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تیږې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لوېې وړې تیږې، شنې سپاندې او غرنې سپیره بوټې ولاړ ول.

دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.

حمید وویل:

ـباید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډۍ پیڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

یو کلیوال، چې لونګۍ یې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايې ! غوټو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ځارله..
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ـهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ـزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:

ـيو څادر مې وليد ، تور رنګ يې و ، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پيريانو يووړ !

حميد وويل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه سترې کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوثو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وبړې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ایرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګي پر سر خړې ایرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لویه څمڅه نیولې وه.

هغې په بیړه څمڅه ورځخه واخیسته، له ابرو ډکه وه، څنګ ته په ایښې زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، خړې ابرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

ـدا د ابرو څمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې ایرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې څخه یې په احتیاط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـیوه ګړۍ مخکې.

یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

ـحمید کاکا راوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه ابرې راونه باسې، ته کوچنی یې، لاس دې سم نه ور رسیږي، ور ونه لویږي.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښېته کړ. ورو یې وویل:

ـسړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زورونیو:

ـهو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ وروا ړاوه، جانکو و ، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينى ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دی ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زېړو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبړې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

_له دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

_هه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بېره ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

_خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

_غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

_نه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد ځاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.

جانکو وويل:

ـځاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ توديږي، که دا حال و، وچه به بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ځاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ځاه کې يو زنګون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـځه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

ـنه! ته ځان مه پاذابوه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تږې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ! هو رښتيا، يو څو بوکې خټه را ايستلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نیمایي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په څاه کې تاو راتاو شوه:

ـپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ښنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو ، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ـبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد ، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیړه د څاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له څا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټې خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رنې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څرېکه شوه، تندي ته یې لاس ور ووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و ، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ښاه کې اچولې وه، تا...
حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تړلي تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د ښو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حمید په غوسه وویل:

ـلیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید ځنګ ته ایښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د ښاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...

غوټۍ چیغه کړه!

ـله ښاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوازې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له ښاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د ښاه په ختو کې راوخته

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته له ما سره خوشاله یې؟

ښځه ربړدېدله..

حمید چیغه کړه !

ـته په ما گرانه یې، بد مې نه درباندې لوریږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه گڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې..

غوټې په حیرانۍ ورته کتل.. وروسته یې سترگې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیگو بدل شو، په غریو کې یې وویل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د څاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه گورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینگ کړ، د حمید سونگېدا زیاته شوه، د کلي له جوماتڅخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوته یې وویل:

ـګل میره!

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله... غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټیټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود ،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سربښناکه وې، لاس یې پزې ته ور ووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې وینښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې ښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په څير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې وربېږدېدې:

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سرې غاړه تر نيمايي غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، وبې ګرځول، سرې ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپينه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کينې لاس يې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـزه، زه چېرته يم

کوم ځواب يې وانهورېد.

پر ښي لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولګېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه ببره سينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کينې بغور يې لوند ورته واېسېد، ورو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينښتو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوخو سپينو سترګو لګېدله... ښځې خو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منېو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

_غوټۍ !

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوائې خرهاری راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکرۍ يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، ځراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چو په چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کوررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کرپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

_ غوټۍ !

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيستله، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويستله، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوټې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپينه رڼا ولګېده، د هغې يوه خوا مخ په وينو سور و، ورېښ، وړې لوټې په وينو کې نښتې وې.

د سړي زګيروی شو، اورلګيت ولګېد، د حميد په غټو سترګو کې د اورلګيت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټين ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونيوله.

حميد خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پيازو چاړه پکې بنده وه، چاړه يې له لاستي ونيوله، کش يې کړه، سرې وينې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته يې منډه ور واخيسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پرېوته، څنې يې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته يې د حميد سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حميد پردې ته لاس ور وغځاوه، کش يې کړه، پرده له ميخونو سره يو ځای لاندې راولوېده. سړي نرۍ تراڼه ترې ويسته، تر مټ يې تاو کړه، کلکه غوټه يې ور واچوله.

حميد ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر يې د بوال ته کوږ و، په راوتلو رڼو سترګو يې ده ته کتل.

حميد په ملنډو وويل:

ـ جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپين غاښونه يې ښکاره شول، ښځه يې تر ويښتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته يې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې يې باد شوې لاړې د ښځې پر سپينه غاړه ولګېدې.

سړی يودم غلی شو، په ملنډو يې وويل:

ـ زه څه ملامت يم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتليو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د شاه تر ښنګ ولاړ و، له پايڅو نه يې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نيولې زرينې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، څنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنجې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ــ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ وروکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټېن ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ــ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولۍ نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټېټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ــ دې تبر د ډېرو غړې خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه، څو ځاځکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ــ ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوښو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبړې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ــ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهیږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په څټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته ووایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړۍ مې مړ کړ، بیا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې یې یوه روپۍ هم نه وه، یوازې یوه قواله ترې راوخته او یوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې ربړېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، یو ګز لیرې د پیازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وویل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه یې چاړې ته ور وغځوله، چاړه یې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وویل:

ـهه! دا یې هم چاړه!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلې اوښکه یې ورغړېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګاړګوتې تورو وېښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه ښکارېدله، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لا نیمایې ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونیول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما یې یوازې پر سپینو پایځو خپل له وینو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونیوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه را کښته شو.

سړی غلی شو، بېرته یې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژېړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

ـاوس يواځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر ټټر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي ته وو ايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو ، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايي يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو ، بېرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و ، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ـغوټی !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنی شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سږی مخکې لاړ.

ښځې سږه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښې پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سږي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید څنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سږی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زویه !

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چیغه یې کړه !

زه یم، غوث الدین !

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـ لا لا !

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ـهر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کیڼه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ	(د لنډو کیسو ټولګه)
مینه	(د لنډو کیسو ټولګه)
د واورې سرې	(د لنډو کیسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بوربوکۍ	(ناول)
خونکار	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پیښې	(ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ــ ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ــــــــــــــــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ــــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ــــــــــــــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــ ژباړن: ډاکتر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ــــــــــــــــــــــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــــــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ــــــــــــــــــــــــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: ثارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــــــــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ــــــــــــــــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تــــله کښې ــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: ډاکټر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ــــــــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ــــــــــــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library